

## Arrest

nr. 302 856 van 7 maart 2023  
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 10 januari 2024.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“U, M.T., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd geboren op 8 april 1997 in het dorp Fatehabad in het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide u samen met uw broers en zussen op bij uw ouders. Omwille van de slechte veiligheidssituatie verhuisde u op jonge leeftijd samen met uw gezin naar de stad Jalalabad. Daar liep u school en volgde u koranlessen. In 2016 trad u in het huwelijk met R. T..*

*Samen kregen jullie twee kinderen, S. en Y.. Na uw huwelijk ging u aan de slag in de drukkerij die uw vader wat verderop in de stad uitbaatte.*

*Op 24 april 2021 kreeg u twee onbekende mannen over de vloer in de drukkerij. Deze mannen stelden zich voor als leden van de taliban en wilden met u spreken. De taliban was van plan om een aanslag te plegen op het gemeentehuis van Jalalabad. Aangezien de drukkerij van uw familie vlakbij het gemeentehuis gelegen was, het bevond zich aan de achterkant van hetzelfde gebouw, wilde de taliban jullie drukkerij gebruiken om zo het gemeentehuis aan te vallen. Deze twee talibanleden legden u verder uit dat er in het gemeentehuis ook buitenlanders en ongelovigen kwamen en dat een dergelijke aanslag deel uitmaakte van de jihad. U wilde echter niets te maken hebben met deze actie, weigerde om de taliban gebruik te laten maken van de drukkerij en wees deze twee talibs resoluut de deur. Hierop stelden de talibanleden dat u nog even de tijd kreeg om na te denken en dat ze later nog zouden terugkomen, maar dat u geenszins mocht doorvertellen dat zij bij u waren langsgekomen. 's Avonds vertelde u thuis alles aan uw vader. Hij kende de voorzitter van de veiligheidsdiensten (NDS) van Nangarhar en bracht de voorzitter op de hoogte van wat er gebeurd was met de taliban. Er werd vervolgens afgesproken dat indien de taliban nog zou terugkomen, jullie meteen de ordediensten zouden verwittigen. Op 28 april 2021 kreeg u een tweede keer bezoek van deze zelfde talibanleden. Ze vroegen of u al had nagedacht over hun voorstel en gaven te kennen dat ze zaterdag de aanslag zouden plegen. Opnieuw weigerde u ten stelligste om met de taliban mee te werken. Eerder had u reeds ongemerkt uw vader kunnen verwittigen omtrent de aanwezigheid van de taliban en uw vader had op zijn beurt de politie op de hoogte gebracht. Ongeveer een halfuur nadat de taliban de drukkerij was binnengestapt, arriveerde de politie en konden deze twee talibanleden worden gearresteerd. Bij het wegleiden van deze talibs riepen zij u toe dat de taliban u zou doden en u zeker niet in leven zou laten.*

*Op 30 april 2021 kwamen er 's morgens vroeg twee onbekende personen binnen in de drukkerij. U was nog bezig met het schoonmaken van de winkel, de persoon die met de computers kon werken was nog niet aanwezig. U zei tegen deze twee personen dat ze nog even zouden moeten wachten om hun zaken te laten afdrukken, waarop zij de drukkerij weer verlieten. Ze vertelden dat ze later zouden terugkomen en dat ze in de tussentijd hun zak met spullen in de drukkerij zouden laten. U ging akkoord en de mannen vertrokken weer. Een tiental minuten later, u bevond zich op dat ogenblik in de keuken, vond er een ontploffing plaats in de drukkerij. De zak die deze personen hadden achtergelaten, bleek vol explosieven te zitten en bleek bedoeld om u te doden. U verloor het bewustzijn en werd met gehoorschade wakker in het ziekenhuis met uw vader naast u. De dokters gaven jullie de keuze, ofwel kon u in het ziekenhuis verder herstellen ofwel thuis. Uw vader besloot om u nog diezelfde avond mee naar huis te nemen. U diende medicatie te nemen en herstelde thuis verder. Enkele dagen later kwam uw vader bij u en vertelde hij dat er een dreigbrief vanwege de taliban was achtergelaten bij de drukkerij. In deze brief werd geschreven dat men wist dat u de aanslag had overleefd en dat men u zou doden. Uw vader sprak opnieuw met zijn kennis bij de NDS, die hem aanmaande om beschermingsmogelijkheden te zoeken. Daaropvolgend besepte uw vader dat u in Afghanistan niet langer veilig was en besloot hij dat u het land moest verlaten.*

*Vijf dagen later, op 12 mei 2021, verliet u Afghanistan en reisde u via de luchthaven van Kabul met het vliegtuig naar Rusland. Daar namen smokkelaars uw paspoort af. U reisde vervolgens verder via Polen en Duitsland naar België. Vervolgens deed u op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in België.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een foto van uw taskara, een foto van uw echtgenotes taskara, foto's van de taskara's van uw kinderen, foto's van de taskara's van uw ouders, een foto van de zakelijke licentie betreffende de drukkerij van uw familie, foto's van u in Jalalabad en in de drukkerij, foto's van de drukkerij na de explosie, een foto van een audiogram d.d. 9 december 2021, foto's van verscheidene werkcertificaten en opleidingscertificaten van uw schoonbroer S., een foto van de badge van S., foto's van S. bij het leger, documenten betreffende uw vaders werkactiviteiten bij de universiteit, een certificaat van Franse taallessen en een certificaat van een inburgeringscursus.*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.*

*Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat u reeds het slachtoffer zou zijn geworden van een gerichte aanslag omwille van het zogenaamde gegeven dat u de groepering weigerde bij te staan in hun vermeende plannen en in plaats daarvan de politie zou hebben ingelicht (CGVS, p. 29). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verscheidene onaannemelijkheden en eigenaardigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u naar voren gebrachte asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.*

*Vooreerst dient te worden aangestipt dat de door geschetste gang van zaken geheel niet weet te overtuigen. Zo oogt het al van in den beginne behoorlijk onaannemelijk dat de taliban u in het bijzonder op een dergelijke manier zou betrekken in een door hen geplande aanslag (CGVS, p. 16-18). Men kan zich immers alreeds de vraag stellen met welke reden de taliban, die zich in de stad Jalalabad discreet opstelde maar er in het verleden reeds aanslagen pleegde, zo nodig via uw winkel het stadhuis zou hebben willen treffen (CGVS, p. 19). Indien de taliban zich onopgemerkt tot bij uw winkel zou hebben kunnen begeven, later zelfs met explosieven zou blijken, dan zou de groepering zich immers ook rechtstreeks tot aan het stadhuis hebben kunnen begeven en op die manier makkelijker hun doelwit hebben kunnen raken. Zelfs indien uw familiezaak voor de taliban werkelijk dermate cruciaal zou zijn geweest om hun plannen te kunnen uitvoeren, overtuigt de door u aangebrachte gang van zaken niet. Indien de taliban werkelijk uw drukkerij zou hebben willen aanwenden om een doelgerichte aanslag te plegen op een dergelijk gebouw met aanzien, dan kan er moeilijk worden ingezien met welke reden de taliban zich enkel en alleen door u zou hebben laten tegenhouden en niet simpelweg meteen met enige dwang hun plannen zou hebben uitgevoerd. Daarenboven oogt het weinig aannemelijk dat de talibanleden zich in de door u geschetste algemene veiligheidscontext meteen vanaf jullie eerste ontmoeting eenvoudigweg in hun hoedanigheid als talibanstrijder zouden hebben voorgesteld en dat ze u onverwijd zouden hebben toevertrouwd dat ze een aanslag op een overheidsgebouw zouden gaan plegen (CGVS, p. 20-22). U zou desbetreffende talibs nog nooit eerder hebben gezien en hoe dan ook nog nooit eerder door de taliban zijn benaderd. Nergens mag bovendien blijken dat u ooit enige talibansympathieën zou hebben uitgedragen. Het mag bijgevolg enigszins verbazen dat de taliban alreeds bij een eerste vermeende ontmoeting zomaar aan u de details van hun zogenaamde plannen uit de doeken zou hebben gedaan. Dat de groepering aan wat in wezen een wildvreemde is, werkelijk verscheidene fundamentele aspecten – waaronder het doelwit van de zogenaamde aanslag, de zogenaamde modus operandi en het zogenaamde tijdstip van uitvoeren, alsook wanneer men u terug zou bezoeken – betreffende hun zogenaamde beramingen zou toelichten, kan bezwaarlijk als aannemelijk worden beschouwd. Het vermeende gegeven dat de taliban door een volstrekt onbekende, waarvan de affiliaties in wezen niet bekend waren en dus allerminst kon worden verwacht dat deze te vertrouwen zou zijn, in te schakelen en volledig op de hoogte te brengen, op die manier een dermate groot risico zou lopen op ontdekking en verklikking, kadert bepaald niet in een logisch geheel. Indien de taliban werkelijk van plan zou zijn geweest om in uw directe omgeving een aanslag te plegen en hierbij werkelijk het doel zou hebben gehad om met succes een overheidsgebouw te treffen, komen uw verklaringen omtrent hun zogenaamd gehanteerde werkwijze en uw vermeende betrokkenheid hierin als behoorlijk onaannemelijk naar voren.*

*Ook uw beweringen omtrent de zogenaamde NDS- en politiebetrokkenheid en het zogenaamde plan dat u mee zou hebben uitgevoerd om uw belagers, de twee talibanleden, in te rekenen, vertonen een weinig aannemelijk karakter. Zo kan er alreeds moeilijk worden ingezien met welke reden de toenmalige autoriteiten, u zou zelfs de NDS hebben betrokken, zouden hebben geopteerd voor een dergelijk riskant plan. U zou de politie hebben moeten verwittigen indien de taliban terug bij u zou langskomen en zou op*

dat eigenste moment ongemerkt de aanwezigheid van de taliban hebben moeten laten weten aan de veiligheidsdiensten (CGVS, p. 23, p. 24). Dat er door de NDS en de nationale politie zou zijn geopteerd voor een dermate risicovolle strategie met een beperkte slaagkans, niet in het minst zou dit enigszins amateuristisch te noemen plan uw eigen veiligheid behoorlijk in het gedrang hebben kunnen brengen, doet danig de wenkbrauwen fronsen. Dit verbaast des te meer, daar de taliban in wezen reeds duidelijk zou hebben laten weten op welke dag haar leden u opnieuw een bezoek zouden brengen, waardoor er duidelijk andere en meer betrouwbare opties voorhanden zouden zijn geweest (CGVS, p. 22). Dat het vervolgens nog een veertigtal minuten na de vermeende aankomst van de taliban zou hebben geduurd vooraleer de politie – nochtans werkelijk vlakbij de drukkerij gelokaliseerd (CGVS, p. 20) – in actie zou zijn geschoten, kan niet meteen overtuigen. Tevens opmerkelijk te noemen is uw eigen zogenaamde optreden tijdens het twee vermeende bezoek van de taliban in uw drukkerij. Nadat u in aanwezigheid van de taliban alreeds ongemerkt de autoriteiten zou hebben kunnen inlichten over dit tweede zogenaamde bezoek, zou u deze talibs aan het lijntje hebben dienen te houden tot de politie kon ingrijpen (CGVS, p. 24). Dat u dit zou hebben aangepakt door resoluut de talibanleden te beginnen weigeren en stellig te blijven hameren op het zogenaamde feit dat u de groepering nooit zou bijstaan en dat u zich niet in dergelijke ideeën kon vinden, is derhalve op zijn minst merkwaardig te noemen. U zou er immers hebben moeten voor zorgen dat de taliban vooral in uw drukkerij aanwezig bleef, waardoor het behoorlijk bevreemdend overkomt dat u er in die situatie net voor zou kiezen om een resolute anti-talibanretoriek te gaan verkondigen. In eerste instantie zou u op die manier het plan om de talibs te vatten tamelijk in gevaar hebben gebracht, in tweede instantie zou u tevens uw eigen veiligheid op het spel hebben gezet. Dat de taliban vervolgens gedurende wel veertig minuten uw vijandige sentimenten zou hebben aangehoord zonder meer en gedurende al die tijd eenvoudigweg in de winkel zou zijn gebleven, is bovendien op zijn minst opmerkelijk te noemen. Uw beweringen hieromtrent kaderen allerminst in een logisch, aannemelijk geheel, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onder druk komt te staan.

Voorts doen uw verklaringen omtrent de zogenaamde explosie die u zou hebben meegemaakt danig de wenkbrauwen fronsen. U stelt dat het doel van desbetreffende explosie zou zijn geweest om u om het leven te brengen (CGVS, p. 26). Bijgevolg wekt het enige verbazing op dat u quasi ongeschonden uit deze vermeende explosie zou zijn gekomen. U zou immers een makkelijk slachtoffer hebben gevormd, daar u zich volstrekt alleen en in wezen weerloos in de drukkerij zou hebben bevonden toen twee met explosieven gewapende talibanleden hun plannen zouden zijn komen uitvoeren. Indien de taliban u dus werkelijk zou hebben willen doden, dan zou de groepering hiertoe in wezen alle kansen hebben gehad. Dat een geharde groepering als de taliban in een dergelijke situatie waarin men duidelijk de overhand zou hebben gehad, alsnog zou opteren voor een weinig feilloze strategie waarbij het helemaal niet zeker zou zijn dat de explosieven werkelijk doel zouden treffen, werkelijk zouden ontploffen of zelfs niet vroegtijdig ontdekt zouden worden, overtuigt niet. De vaststelling dringt zich op dat indien de taliban het werkelijk op u gemunt zou hebben en u werkelijk zou hebben willen treffen, de groepering hiertoe aldus reeds ruimschoots de kans heeft gehad, in casu quod non. Nadat u volgend op de zogenaamde explosie uit het ziekenhuis zou zijn ontslagen zou u immers verder in uw eigen woning, een kwartiertje verwijderd van de drukkerij, uw herstelproces hebben verdergezet (CGVS, p. 9, p. 18, p. 26). Daarbij zou u op geen enkel moment enige vorm van voorzorgsmaatregelen hebben genomen, op geen enkel moment zou u actie hebben ondernomen om uw veiligheid te waarborgen (CGVS, p. 23, p. 25, p. 27). Dat u zonder enige veiligheidsmaatregelen uw leven zou hebben verdergezet, terwijl u mede verantwoordelijk zou zijn geweest voor de zogenaamde arrestatie van twee talibanstrijders en nadien zelfs een gerichte aanslag vanwege deze groepering zou hebben overleefd, is reeds behoorlijk twijfelachtig te noemen. Nooit zou u daarbij echter nog taliban hebben gezien (CGVS, p. 27). Dat de taliban dan wel nog de moeite zou hebben genomen om u een aan u gerichte dreigbrief te bezorgen, maar u verder in wezen volstrekt ongemoeid zou hebben gelaten, oogt in het licht van bovenstaande tamelijk merkwaardig. Daarbij doet het ten eerste de wenkbrauwen fronsen dat u in wezen niet kan zeggen wat er dan net in deze dreigbrief zou zijn geschreven. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder op de helling te staan.

Daarbij kan nog de volgende eigenaardigheid worden opgemerkt. Er dient immers te worden vastgesteld dat u doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS nauwkeurige datum-aanwijzingen hanteert in uw verklaringen. Meermaals verwijst u naar exacte data waarop bepaalde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan, meermaals herhaalt u zonder enige aarzeling desbetreffende data – die u daarenboven ook reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangebracht (CGVS, p. 9, p. 14, p. 16-18, p. 23, p. 26; zie ook Verklaring DVZ, vraag 37). U wordt er vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat uw verklaringen als dusdanig enigszins merkwaardig overkomen in het licht van de door u geschetste tijds aanduiding, daar toen de ramadan plaatsvond (CGVS, p. 25-26; zie

informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Na deze confrontatie stelde u echter slechts eenvoudigweg dat de islamitische vastenmaand niet op dat moment zou hebben plaatsgevonden, hetgeen alreeds van in den beginne een weinig bevredigende uitleg vormde voor de vastgestelde merkwaardigheid. Het lokt vervolgens enige verbazing uit dat u in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud plots te kennen geeft dat u zich qua data en tijds aanduiding zou hebben vergist en vervolgens geheel nieuwe data aanbrengt (zie opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11 april 2023). Dat u zo plots in tweede instantie, na alreeds geconfronteerd te zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud, uw verklaringen wijzigt en geheel nieuwe data waarop cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas zich zouden hebben voorgedaan naar voren schuift, kan bezwaarlijk overtuigen en lijkt een tevergeefse poging om postfactum uw relaas op te smukken, hetgeen logischerwijze verder afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Als laatste dient het CGVS op te werpen dat er evenmin een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten die uw schoonbroer S. voor de Afghaanse special forces zou hebben uitgeoefend (CGVS, p. 11, p. 28). In deze dient om te beginnen te worden benadrukt dat u zelf op geen enkel ogenblik een concrete persoonlijke vrees hieromtrent naar voren schuift. Daarbij dient te worden aangestipt dat het feit dat uw verklaringen wat betreft uw asielrelaas bedrieglijk blijken te zijn, eveneens een negatieve weerslag heeft op uw verklaringen omtrent de broer van uw echtgenote. Dat u er niet voor terugdeinsde om reeds frauduleuze verklaringen af te leggen resulteert in een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw resterende beweringen, als zou uw schoonbroer voor de speciale eenheden hebben gewerkt. Dient hierbij te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om aan te tonen dat de persoon die u benoemt als zijnde de broer van uw echtgenote werkelijk uw schoonbroer zou zijn. Evenmin slaagt u erin om aan te tonen dat desbetreffende man werkzaam zou zijn geweest voor het Afghaanse leger. Zo bent u niet in staat om omstandig desbetreffende zogenaamde werkactiviteiten toe te lichten. U lijkt niet te weten welke functie uw schoonbroer dan net zou hebben uitgeoefend en u kan evenmin te kennen geven hoe lang uw broer dit zogenaamde werk dan net zou hebben uitgevoerd (CGVS, p. 29). Uw verklaringen omtrent deze zogenaamde werkactiviteiten zijn voorts enigermate vaag en oppervlakkig te noemen. Met uw verklaringen slaagt u er tot nader order geenszins in om aan te tonen dat uw schoonbroer werkelijk een tijdlang actief zou zijn geweest voor de speciale eenheden.

De door u neergelegde documenten – met name de foto's van verscheidene werkcertificaten en opleidingscertificaten van uw schoonbroer S., de foto van de badge van S. en de foto's van S. bij het leger (zie documenten 10 tot en met 12 in de groene farde van het administratief dossier) – zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen omtrent diens zogenaamde werkactiviteiten verder te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Daar komt bij dat het in deze niet gaat om originele documenten, maar slechts om foto's en kopieën, hetgeen de bewijswaarde ervan verder ondergraaft. Bovendien bent u, zoals hierboven reeds aangeraakt, geheel niet in staat om aan te tonen dat de persoon die in deze documenten wordt afgebeeld en vermeld, werkelijk uw schoonbroer zou zijn. Het ontbreekt u volledig aan enige betrouwbare documentatie die een verwantschap tussen jullie beiden kan hardmaken. Dat de broer van uw echtgenote werkelijk jarenlang actief zou zijn geweest bij de Afghaanse special forces is met andere woorden twijfelachtig te noemen. U slaagt er op geen enkele manier in om op objectieve wijze het door u voorgehouden profiel van uw schoonbroer aannemelijk te maken. Bijgevolg slaagt u er evenmin in om enige vrees in uw hoofde ingevolge deze vermeende werkactiviteiten aannemelijk te maken. Familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u al dan niet een ver familielid van een medewerker van de voormalige overheid zou zijn – hetgeen dus allerm minst is aangetoond – is hoe dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken en er is geen

enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat u in de toekomst vervolging zou riskeren. U maakt geheel niet aannemelijk dat u specifiek het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uw echtgenote en kinderen zich momenteel bij uw schoonfamilie in Afghanistan zouden bevinden (CGVS, p. 11). Nergens uit uw verklaringen mag daarbij blijken dat de taliban werkelijk zou overgaan tot vervolging wat uw schoonbroers familieleden betreft (CGVS, p. 28). Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat er ernstige twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw schoonbroer werkelijk deel hebben uitgemaakt van de Afghaanse special forces, maar dat er hoe dan ook wat u betreft geen sprake is van het verkrijgen van internationale bescherming louter wat een eventuele familieband betreft.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto van uw taskara betreft, dient te worden opgemerkt dat – hoewel het in deze slechts gaat om een foto van een document – uw identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. De foto's van de taskara's van uw gezinsleden zijn daarbij enkel in staat om hun eigen identiteit aan te tonen, die in deze evenwel evenmin ter discussie staat. Wat betreft de foto van de zakelijke licentie die nodig was om de drukkerij uit te baten, alsook de foto's waarop u in de drukkerij bent te zien, dient te worden aangestipt dat het CGVS niet in vraag stelt dat uw familie een dergelijke drukkerij heeft uitgebaat en dat u aldaar werkzaam bent geweest, doch kunnen de zogenaamde problemen die u aan deze drukkerij verbindt, niet als geloofwaardig worden beschouwd. De foto's waarop de drukkerij na de zogenaamde explosie wordt afgebeeld, zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Aan dergelijke privé-foto's kan immers geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Met betrekking tot de door u aangebrachte foto van een audiogram d.d. 9 december 2021 dient te worden opgemerkt dat dit document evenmin uw asielrelaas weet te staven. Een dergelijk medisch attest vormt per slot van rekening geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Met betrekking tot de verscheidene foto's van werkdocumenten toebehorend aan uw schoonbroer S., verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering waaruit mag blijken dat deze het door u opgeworpen profiel van uw schoonbroer niet kunnen onderbouwen. Wat betreft de documenten betreffende uw vaders werkactiviteiten bij de universiteit, kan nog worden toegevoegd dat het CGVS evenmin een vrees in uw hoofd kan vaststellen ingevolge het zogenaamde gegeven dat uw vader een tijdlang aan de universiteit verbonden zou zijn geweest. Naar analogie met bovengenoemde argumentatie is er werkelijk geen concrete indicatie voorhanden als zou uw familieband met een persoon die enige tijd verbonden zou zijn geweest aan de universiteit voor u een risico inhouden op vervolging. Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud schuift u enige vrees wat dit betreft naar voren, nergens uit het geheel aan uw verklaringen mag blijken dat u of uw familieleden ooit enige problemen ingevolge deze werkactiviteiten zouden hebben gekend. Uw vader is daarbij nog steeds woonachtig in dezelfde woning in Jalalabad, nog steeds is hij verbonden aan de drukkerij (CGVS, p. 12). Indien de taliban werkelijk u of uw vader zou hebben willen vervolgen omwille van uw vaders werkactiviteiten bij de universiteit, zou de groepering hiertoe in wezen reeds ruimschoots de kans hebben gehad, in casu quod non. De foto's waarop u te zien bent in Jalalabad, het certificaat betreffende Franse taallessen en het certificaat betreffende een inburgeringscursus, worden als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw assistent aan het CGVS overmaakte op 11 april 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar deze maken het niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming (zie supra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021\_09\_EASO\_COI\_Report\_Afghanistan\_Security\_situation\_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze



de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.*

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn*

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

*PLib/2022\_08\_EUAA\_COI\_Report\_Key\_socio\_economic\_indicators\_in\_Afghanistan\_and\_in\_Kabul\_city.pdf*,

*EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op*

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

*publications/2020\_08\_EASO\_COI\_Report\_Afghanistan\_Key\_Socio\_Economic\_Indicators\_Focus\_Kabul\_City\_Mazar\_Shari* en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

*PLib/2022\_11\_Q35\_EUAA\_COI\_Query\_Response\_Afghanistan\_update\_1\_July\_31\_October\_2022.pdf*)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een

terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele

bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

### 2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 4 januari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

2.2. Op 10 januari 2024 heeft verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij werkdocumenten van zijn vader neerlegt.

### 3. Onderzoek van het beroep

#### 3.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de volgende schendingen aan:

*“Het middel is gebaseerd op de kennelijke beoordelingsfout en de schending van :*

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;*
- De zorgvuldigheidsplicht, het “algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”.*

#### 3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

Uit het voorgaande volgt dat een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur slechts dienstig kunnen worden aangevoerd indien deze een substantiële onregelmatigheid betreffen die niet door de Raad kan worden hersteld, dan wel omdat ze ertoe hebben geleid dat essentiële elementen ontbreken die nopen tot het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen. Te dezen zal hierna blijken dat dit niet het geval is, zodat op deze middelonderdelen niet moet worden ingegaan.

Een middel wordt pas op ontvankelijke wijze aangevoerd wanneer niet alleen de geschonden geachte bepaling wordt weergegeven, maar ook wordt uiteengezet op welke manier de schending wordt begaan. Middelonderdelen die niet een dergelijke uiteenzetting bevatten zijn onontvankelijk.

#### 3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:*  
*[...]*

*Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."*

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij, nadat hij had geweigerd de taliban te helpen bij een aanslag en de politie had verwittigd, reeds het slachtoffer werd van een aanslag.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Zij heeft daarbij in overweging genomen:

- dat het onaannemelijk is dat de taliban de aanslag op het stadhuis per sé via de drukkerij van verzoeker moest plegen omdat ze zich ook rechtstreeks naar het stadhuis zouden kunnen begeven om makkelijker hun doelwit te kunnen raken;
- dat zelfs indien de drukkerij cruciaal zou zijn geweest om de aanslag te kunnen uitvoeren, het niet valt in te zien waarom de taliban niet meteen met enige dwang hun plannen zouden hebben uitgevoerd;
- dat het in de geschetste algemene veiligheidscontext en gelet op het risico op ontdekking en verklikking, weinig aannemelijk is dat zij zich bij een eerste ontmoeting al zouden hebben voorgesteld als taliban én verzoeker meteen zouden hebben toevertrouwd dat ze een aanslag zouden plegen op een overheidsgebouw, nu hij de betrokkenen nog nooit had gezien en ook niet eerder door de taliban werd benaderd en uit niets blijkt dat hij ooit talibansympathieën zou hebben uitgedragen en dat zij daarbij fundamentele aspecten -met name het doelwit, de modus operandi en het tijdstip- prijsgaven;
- dat het plan dat verzoeker mee zou hebben uitgevoerd om de twee talibanleden in te rekenen -hij zou hun komst hebben moeten afwachten en op dat moment ongemerkt de veiligheidsdiensten moeten verwittigen- eveneens onaannemelijk is omdat het zo riskant was met weinig slaagkansen;
- dat dit zeker onlogisch is nu de taliban hem hadden verwittigd wanneer ze opnieuw bij verzoeker zouden langskomen;
- dat hoewel de politie vlakbij de drukkerij was gelokaliseerd, het nog veertig minuten zou hebben geduurd alvorens ze in actie schoten;
- dat het onaannemelijk is dat verzoeker, die de taliban bij het tweede bezoek aan het lijntje moest houden tot de politie zou arriveren, hen bejegende met een resolute anti-talibanretoriek, waardoor hij zowel zichzelf als het plan in gevaar bracht;
- dat het niet geloofwaardig is dat de taliban ondanks deze bejegening gedurende al die tijd eenvoudigweg in de winkel zouden zijn gebleven;
- dat het verbazing wekt dat verzoeker quasi ongeschonden uit de explosie die tot doel had om hem om het leven te brengen, is gekomen nu hij weerloos stond tegenover de twee met explosieven gewapende talibanleden;
- dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker na de arrestatie van de talibanleden, de aanslag op zijn leven en zijn ontslag uit het ziekenhuis verder ging herstellen in zijn eigen huis, zonder verdere veiligheidsmaatregelen;
- dat het ongeloofwaardig is dat de taliban hem wel nog een dreigbrief bezorgen maar hem verder ongemoeid zouden hebben gelaten;
- dat het feit dat verzoeker, die steeds nauwkeurige datumaanwijzingen had gegeven in zijn verklaringen, deze plots wijzigt nadat hij wordt geconfronteerd met het feit dat ze merkwaardig voorkwamen, en plots geheel nieuwe data kleeft op de cruciale gebeurtenissen in zijn asielrelaas, wat afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker heeft neergelegd, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat ze niet bij machte zijn een ander zicht op deze appreciatie te werpen. De foto's van de taskara's van verzoeker en zijn gezinsleden tonen enkel hun identiteit aan, die niet ter discussie staat. De foto waarop verzoeker te zien is in Jalalabad is niet relevant nu niet wordt betwist dat hij daar woonde en werkte. Wat betreft de foto van de zakelijke licentie die nodig was om de drukkerij uit te baten, en de foto's waarop verzoeker in de drukkerij te zien is, wordt erop gewezen dat niet in vraag wordt gesteld dat verzoekers familie een dergelijke drukkerij heeft uitgebaat en dat hij er werkzaam was. De foto's waarop de drukkerij na de zogenaamde explosie wordt afgebeeld, zijn niet in staat om

verzoekers verklaringen te onderbouwen, nu deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Met betrekking tot de foto van een audiogram d.d. 9 december 2021 wordt opgemerkt dat dit document het asielrelaas niet kan staven omdat het geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Verzoeker betwist deze beoordeling niet.

De Raad sluit zich, na kennisname van het administratief dossier en meer in het bijzonder de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde stukken, aan bij deze beoordeling.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover :

*“Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielverzoek aannemelijk te maken. Verzoeker Hij beantwoordde de vragen van de agent zo goed als hij kon, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel (we komen hier nog op terug). Hij heeft ook een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.*

*Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains ».*

*Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié »*

*Voorts zal worden aangetoond dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster geen rekening is gehouden met het ongeschoolde profiel van verzoeker”.*

In concreto betoogt hij het volgende:

*“Ten eerste legt de verzoeker uit dat de Taliban een strategisch voordeel wilden behalen door zijn winkel als aanvalspunt te gebruiken in plaats van rechtstreeks naar het gemeentehuis te gaan. Omdat de winkel een minder bewaakte locatie was dan het gemeentehuis, was het gemakkelijker om explosieven of andere materialen die nodig waren voor de aanval aan te voeren. Bovendien hadden ze door een ander startpunt te gebruiken een strategisch voordeel dat ze hadden kunnen gebruiken voor hun aanval, en mogelijk voor hun ontsnapping als de aanval was mislukt.*

*Ten tweede kozen de Taliban ervoor om een derde partij (in dit geval de aanvrager) als sponsor te gebruiken vanwege zijn kwetsbaarheid en mogelijk zijn angst voor represailles. Zo konden ze zichzelf beschermen in geval van mislukking en hadden ze nog een potentiële schuldige voor de autoriteiten. Bovendien was de nabijheid van de winkel van de verzoeker bij het gemeentehuis een echt voordeel in de ogen van de Taliban.*

*Ten derde probeerden de Taliban, door de details van hun plan tijdens de eerste ontmoeting aan de verzoeker te onthullen, de verzoeker angst aan te jagen. Door gevoelige informatie te onthullen en hun vermeende modus operandi bekend te maken, hoopten zij hun gezag te versterken en er tegelijkertijd voor te zorgen dat verzoeker voldoende geïntimideerd zou zijn om mee te werken.*

*De verwerende partij verwijt verzoeker ook inconsistenties in de datums die hij tijdens zijn verschillende interviews heeft opgegeven.*

*Verzoeker wil erop wijzen dat het in de context van een asielverhoor belangrijk is om rekening te houden met de omstandigheden waarin asielzoekers onjuiste of tegenstrijdige informatie kunnen verstrekken. Asielzoekers kunnen vaak onderhevig zijn aan hoge niveaus van stress, trauma en angst, wat hun vermogen om zich gebeurtenissen en tijdsdetails nauwkeurig te herinneren kan beïnvloeden.*

*Het feit dat de verzoeker aanvankelijk nauwkeurige data opgeeft en vervolgens enkele daarvan corrigeert, mag niet automatisch zijn algemene geloofwaardigheid in twijfel trekken. Fouten in tijdsdetails komen vaak voor, en dit betekent niet noodzakelijk dat de verzoeker opzettelijk probeert om zijn verhaal te verfraaien of de autoriteiten te misleiden.*

*Het is belangrijk om alle elementen van het verhaal en de algemene beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker, inclusief de achtergrond en het bevestigende bewijs, in overweging te nemen om de waarachtigheid van zijn of haar beweringen te bepalen. Geïsoleerde fouten*



*in datums mogen niet automatisch het hele verhaal in diskrediet brengen, maar vereisen eerder een grondigere analyse van de situatie en omstandigheden waarin de fouten werden gemaakt.*

*Ten derde heeft de verwerende partij twijfels geuit over de waarheidsgetrouwheid van verzoekers verklaringen over zijn vermeende planning van een hinderlaag, met de medeplichtigheid van de autoriteiten, om de Taliban gevangen te nemen die van plan waren een aanslag te plegen op het gemeentehuis.*

*Hoewel dit op het eerste gezicht ongeloofwaardig lijkt, houdt verzoeker vol dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in overeenstemming met de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS (NPO, blz. 17 en 24). Hij benadrukt ook dat de nabijheid van zijn winkel tot het politiebureau, op slechts enkele minuten afstand, de mogelijke risico's voor zijn veiligheid verminderde. Ondanks de bedenkingen van de verwerende partij hield verzoeker vol dat deze gebeurtenissen wel degelijk hadden plaatsgevonden, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had uitgelegd.*

*Gezien de bovenstaande overwegingen zijn wij van mening dat de grieven van de verwerende partij ongegrond zijn en moeten worden verworpen."*

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers argumenten niet van aard zijn om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van vergoelijkingen, het geven van post factum verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de motiveringen en gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer. Waar hij stelt dat asielzoekers omwille van stress, trauma en angst problemen zouden kunnen ervaren om zich gebeurtenissen en tijdsdetails nauwkeurig te herinneren, en dat fouten in de tijdsdetails vaak voorkomen maar dit niet noodzakelijk betekent dat zij opzettelijk proberen de autoriteiten te misleiden en dat ze dus niet volstaan om het hele relaas in diskrediet te brengen, moet erop worden gewezen dat dit in casu ook niet gebeurd is, nu dit slechts één van de motieven is die, samengelezen met de andere, leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. De vaststelling dat verzoeker zonder twijfelen zeer precieze data opgaf en hij, nadat hij werd geconfronteerd met zijn verklaring dat hij overdag thee zou gaan zetten terwijl het ramadan was, het geweer van schouder veranderde, kan verder wel degelijk worden beschouwd als een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker er problemen mee zou hebben om zich de feiten te herinneren en de data waarop ze zich zouden hebben voorgedaan, en hij legt evenmin een medisch attest voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Waar verzoeker verder nog stelt dat geen rekening is gehouden met zijn ongeschoold profiel, valt niet in te zien hoe dit argument dienstig kan worden aangevoerd om zijn ongeloofwaardige en weinig overtuigende verklaringen inzake zijn eigen asielrelaas te verklaren. Immers wordt van verzoeker geen schoolse kennis verwacht, maar wel dat hij doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen aangaande de belangrijke gebeurtenissen en feiten die hij persoonlijk heeft meegemaakt en hem ertoe hebben aangezet zijn land van herkomst te ontvluchten.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing is aan deze voorwaarden niet voldaan, en kan aan verzoeker niet het voordeel van de twijfel worden toegestaan op grond van zijn relaas. Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker de beoordeling van de vrees in zijn hoofdte ingevolge de zogenaamde werkactiviteiten van zijn schoonbroer voor de Afghaanse special forces en de documenten desbetreffend enerzijds en zijn vrees ingevolge het gegeven dat zijn vader een tijdlang aan de

universiteit verbonden zou zijn geweest en de werkdocumenten die verzoeker in dat kader had neergelegd, anderzijds, volstrekt ongemoeid laat. De Raad treedt de desbetreffende motieven bij, nu ze pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker vreest verder bij terugkeer als verwesterd beschouwd te worden omdat hij Afghanistan sinds meer dan twee jaar heeft verlaten. Hij stelt dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland erg groot is, omdat hij bij terugkeer het risico loopt intern ontheemd te worden, en anderzijds een groot risico loopt omwille van de terugkeer aan sich. Hij wijst op verschillende rapporten, artikelen en arresten waarin het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering wordt aangekaart. Verder betoogt hij nog dat terugkeerders kunnen worden gestigmatiseerd omwille van hun mislukking. Hij toetst één en ander verder aan de criteria van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. In concreto stelt hij wat volgt:

*“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.*

*Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».*

*Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.*

*Volgens de EUAA Country Guidance: Afghanistan (April 2022) :*

*“The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk impacting circumstances, such as: the behaviour adopted by the applicant, area of origin (e.g. particularly affecting rural areas, local divergence in applying Taliban norms), gender (the risk is higher for women), conservative environment, perception of traditional gender roles by the family, age (it may be difficult for children of certain age to (re-)adjust to Afghanistan's social restrictions), duration of stay in a western country, visibility of the applicant”*

*Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar (zie NPO, blz.5). Er blijkt ook dat in de provincie Nangarhar (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Hij is sinds meer dan twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet is gebeurd. dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.*

*Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de vrees voor vervolging niet voldoende is aangetoond, dient de beslissing te worden vernietigd teneinde verzoekers verwestering en bijzondere situatie te onderzoeken, hetgeen tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet is gebeurd.”*

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Waar verzoeker aanstuurt op een vernietiging om verzoekers verwestering te laten onderzoeken omdat dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet is gebeurd, kan hij niet worden gevolgd om de volgende reden:

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 maart 2023 enige vrees voor vervolging geuit met betrekking tot verzoekers verblijf in Europa. Indien verzoeker werkelijk een vrees zou koesteren omwille van zijn verblijf in Europa, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker of zijn advocaat hiervan melding zou hebben gemaakt. De vaststelling dat dit niet gebeurde, kan niet aan de verwerende partij ten kwade worden geduid en doet bovendien afbreuk aan de ernst van de gevreesde vervolging. Verder is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze een en ander nader te duiden.

De Raad wijst erop dat uit de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker, die weliswaar verschillende oudere rapporten aanhaalt, brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is hij uit Afghanistan vertrokken in mei 2021. Wat betreft zijn fysieke verschijning en zijn opmerking dat hij nooit traditionele Afghaanse kledij draagt, zich casual kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, zodat hij duidelijk een westerse stijl heeft, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Hij toont verder niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Door verder louter te verwijzen naar zijn verblijf in België en te beweren, doch op geen enkele manier aan te tonen, dat hij op een westerse manier denkt en het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk

ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Er kan niet zo maar worden aangenomen dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Waar hij betoogt dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp komt, moet erop worden gewezen dat hij zelf verklaarde dat hij 5 jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan naar Jalalabad is verhuisd (NPO, p 6). Hij verklaarde verder ook een praktiserende soenniet te zijn (NPO, p 5) en spreekt Pashtou. Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont: zijn vrouw en kinderen wonen bij haar vader en zijn ouders wonen nog steeds in Jalalabad, hij heeft nog broers en zussen en een maternale en paternale oom, die allen in Afghanistan wonen en dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn vader en zijn vrouw en schoonbroer (NPO, p 11-13).

Verder maakt verzoeker, die geen andere elementen aanhaalt dan deze die zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Derhalve blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

De beschouwingen van verzoeker -die zich in wezen beperkt tot vage algemeenheden- leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer.

#### 3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit :*

*a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Voorafgaandelijk moet worden vastgesteld dat verzoeker meermaals aangeeft dat niet genoeg informatie voorhanden is die toelaat de beoordeling te maken.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker stelt verder ernstige schade te vrezen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan.

Het voormelde artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not*

*considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).*

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De Raad betwist niet dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd. De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Verzoeker stelt op dit punt dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand door de gedragingen van de nieuwe regering wordt veroorzaakt, nu het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het taliban-regime.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan evenwel niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Inzake het gegeven dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. Ze viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, temeer nu hierboven reeds is gebleken dat verzoekers ouders, zijn vrouw en kinderen, zijn broers en zussen en zijn maternale en paternale ooms nog in Afghanistan leven en uit verzoekers verklaringen is gebleken dat zijn vader een huis in de stad in eigendom heeft, dat hij nog inkomsten heeft uit de drukkerij en verder gronden heeft waarop wordt verbouwd (PO, p 6-7)

Voorts, waar verzoeker nog uitgebreid ingaat op de mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat hij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend dan degene die hierboven reeds ongelooftwaardig werden bevonden.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen in een toestand zoals geviséerd door artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen

niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente informatie, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Verzoeker kan, zoals reeds gesteld, ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de voorhanden zijnde informatie niet zou volstaan of niet betrouwbaar zou zijn. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4. Het middel, voor zover het op ontvankelijke wijze werd uiteengezet, kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.



## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS